

Daniels Bog – Nummer et hundrede og seksoghalvfems

Profetiske paralleller og guddommelig skuffelse: Guds sidste dages folks åbenbaringsmæssige rejse i Åbenbaringen 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

I kapitel ti i Åbenbaringen, hvor historien om den første og den anden engels budskaber fremstilles, fik Johannes, som et symbol på Guds folk i de sidste dage, på forhånd at vide, at der skulle indtræffe en skuffelse i den historie, han symbolsk repræsenterede, og denne skuffelse var det element i historien om den første og den anden engel, som havde været forseglet for milleritternes forståelse for at prøve deres tro.

Og røsten, som jeg havde hørt fra himlen, talte atter til mig og sagde: Gå hen og tag den lille bog, som er åben i hånden på engelen, der står på havet og på jorden. Og jeg gik hen til engelen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og spis den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af engelens hånd og åd den; og i min mund var den sød som honning; men så snart jeg havde spist den, blev min bug bitter. Åbenbaringen 10:8–10.

I vers ti repræsenterer Johannes historien fra den 11. august 1840, da den vældige engel steg ned med en lille bog i sin hånd, og frem til den store skuffelse den 22. oktober 1844. Før han symbolsk fremstiller denne historie, bliver han af „den røst, som“ han „hørte fra himlen“, underrettet om, at når han spiser den lille bog, „skal den gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning.“ Den bitre skuffelse var det, som prøvede milleritternes tro, og det var ikke bedst for dem at kende til denne skuffelse, før den indtraf; men Johannes repræsenterer endetidens folk, som må kende de kendsgerninger, der er forbundet med fremstillingen af de begivenheder, som udgør historien om den første og den anden engels budskab.

Den hellige historie viser, at der ville blive bragt en prøve over de sidste dages folk, og det ville være en prøve, der byggede på noget, som det ikke var bedst for dem at forstå forud for prøven, og dog var det ikke den samme erfaring som milleritterne havde, skønt den fuldkomment svarede til den skildring af begivenheder, der fremstilles ved den første og den anden engel; thi de syv tordener repræsenterer også „fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres orden.“

Selv om det var påkrævet at kende Milleritternes grundlæggende historie, ville Guds folk i de sidste dage opfylde den samme afgrænsning af begivenheder som Milleritterne; men det, som prøvede Milleritterne, og som det var bedst for dem ikke at kende på forhånd, ville være en anden prøve, frembragt ved et element, som var forsejlet indtil tiden var inde til, at Løven af Judas stamme kunne bryde seglene på Jesu Kristi Åbenbaring, hvilket finder sted i den skjulte historie i vers fyrre i Daniel elleve.

Det, som blev forseglet, var bestemt til at prøve Guds folk i de sidste dage, og prøven ville stemme overens med det vejmærke, hvor Milleritterne blev prøvet; for enten i den første opfyldelse i Milleritternes historie eller i den sidste opfyldelse i de sidste dage var de syv tordener "en skildring af begivenheder", "som ville blive åbenbaret i deres rækkefølge."

Det, som i vid udstrækning ikke er blevet erkendt, er, at ligesom Johannes repræsenterer historien om Kristi nedstigning med den lille bog den 11. august 1840 frem til den store skuffelse den 22. oktober 1844, således blev netop den samme historie også repræsenteret ved den anden engels nedstigning den 19. april 1844. Den første skuffelse kan forstås som Johannes' skuffelse, idet han, efter at have spist den lille bog den 11. august 1840, mødte skuffelse den 19. april 1844. Da denne skuffelse indtraf, steg den anden engel ned med en „skrivelse“ i sin hånd.

»En anden mægtig engel fik befaling til at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, råbte han: »Babylon er faldet, er faldet.« Derefter så jeg de skuffede igen løfte deres øjne mod himmelen og med tro og håb se frem til deres Herres åbenbarelse. Men mange syntes at forblive i en sløv tilstand, som om de sov; dog kunne jeg se sporene af dyb sorg i deres ansigter. De skuffede så ud fra Skrifterne, at de befandt sig i ventetiden, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Det samme vidnesbyrd, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at vente ham i 1844. Alligevel så jeg, at flertallet ikke besad den kraft, som havde kendetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse havde svækket deres tro.« Early Writings, 247.

Den milleritiske historie, som Johannes fremstiller i kapitel ti, er historien om den første og også den anden engel. Den første engels nedstigning med et budskab og den anden engels nedstigning med et budskab markerer begyndelsen på de respektive historier, som begge endte i skuffelse, skønt Johannes mere direkte illustrerer hele historien for begge engle. Selv efter den 22. oktober 1844, da den tredje engel ankom med et budskab, giver skuffelsen i forbindelse med oprøret i 1863 et tredje vidnesbyrd om en periode, der begynder med et budskab og ender i skuffelse.

Den første skuffelse i den tredje engels bevægelse den 18. juli 2020 var parallel til milleritternes første skuffelse. En sandhed blev forseglet, således som sandheden om 1844 blev forseglet ved, at Herren holdt sin hånd over en fejltagelse i nogle af beregningerne, hvilket frembragte milleritternes første skuffelse. Da fejltagelsen derefter blev forstået, var fejltagelsen blevet åbnet, idet Løven af Judas stamme havde fjernet sin hånd. Fejltagelsen den 18. juli 2020 blev fremkaldt ved afslaget på at anerkende, at hans hånd var blevet løftet den 22. oktober 1844, mens han kundgjorde, at „tiden ikke skulle være mere.“

Hvad enten det var den filadelfiske bevægelse ved den første engels første skuffelse, eller den laodikeiske bevægelses første skuffelse under den tredje engel, repræsenterer Hans hånd vejmærket. Den 19. april 1844 og den 18. juli 2020 frembragte skuffelsen en spredningstid. De, som enten var blevet samlet den 11. august 1840 eller den 11. september 2001, blev spredt, og derefter begyndte Kristus for anden gang at samle Sit folk.

Han havde samlet et folk begyndende den 11. september 2001, for, således som det fremstilles ved Kristi dåb, er det, når det guddommelige symbol stiger ned, at Han begynder at samle sine disciple,

ikke før. Dernæst, efter en spredning, samler Kristus sit folk anden gang. Kristus samlede sine disciple begyndende ved sin dåb, og efter den spredning, som korset frembragte, begyndte Han at samle sine disciple anden gang. Den profetiske kendsgerning om en anden samling, som begyndte i juli 2023, var en del af det, der var blevet forsejlet den 18. juli 2020, skønt det tydeligvis var et element i milleritternes historie.

I vers fyrre i Daniel elleve opstod dyret fra afgrunden og dræbte begge horn på jorddyret i 2020. I juli 2023 begyndte Herren anden gang at samle sit sidste-dages folk. Samlingsprocessen er fremstillet i den hellige milleritiske historie, og i denne historie findes der to historiske vidner om at samle sit folk anden gang. Samlingsprocessen er et profetisk element, som var forsejlet indtil juli 2023. Arbejdet med at samle sit folk anden gang opfyldes under den ukrainske krigs historie, umiddelbart før det andet valg af den ottende præsident, som er af de syv.

Den 11. august 1840 samlede Herren milleritbevægelsen, og Han mærkede denne samling ved indførelsen af 1843-kortet, som blev udgivet i maj 1842. Kortet repræsenterede grundbudskabet, for Han lagde da grundvolden til millerittemplet. Engelen i Åbenbaringen kapitel ti's nedstigning den 11. august 1840 svarer til Kristi dåb, som blandt andet markerede begyndelsen på Kristi udvælgelse af sine disciple.

"Med kaldelsen af Johannes og Andreas og Simon, af Filip og Nathanael begyndte grundlæggelsen af den kristne kirke. Johannes ledte to af sine disciple til Kristus. Derefter fandt en af disse, Andreas, sin broder og kaldte ham til Frelseren. Filip blev dernæst kaldet, og han gik ud for at søge Nathanael." *The Desire of Ages*, 141.

William Millers værk fra endetidens begyndelse i 1798 og indtil den 11. august 1840 repræsenterede Johannes Døberens værk; men da englen i Åbenbaringen 10 steg ned, som forudbilledliggjort ved Helligåndens nedstigning ved Kristi dåb, „samlede“ Herren sine grundlæggende disciple. Disse to vidner identificerer, at Kristus samlede sit folk i de sidste dage den 11. september 2001, da englen i Åbenbaringen kapitel atten steg ned; men ligesom med milleritterne skulle de prøves ved et element af de syv tordener, som var blevet beseglet, og derpå ville Herren samle sit folk for anden gang.

Den anden samling af Guds folk i de sidste dage begyndte i den historie, der fremstilles helt ved afslutningen af vers elleve i Daniels kapitel elleve, lige før Putins sejr over Ukraine og lige før vers tolv, hvor Ruslands og Putins profetiske vidnesbyrd ender. Daniel kapitel elleve, vers elleve, stemmer derfor overens med Åbenbaringen kapitel elleve, vers elleve, for det er dér, de to vidner bringes til live igen.

I den hellige milleritiske historie begyndte Herren anden gang at samle sit folk efter skuffelsen den 19. april 1844, og det, som Herren benyttede til at samle sit folk på den tid, var erkendelsen af, at de opfyldte ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus kapitel femogtyve, og også Habakkuk kapitel to. For at milleritterne kunne erkende deres tilstand og vende tilbage, måtte de erkende sig selv som fremstillet i Guds profetiske Ord. De måtte se, at de var Guds folk i modsætning til dem, der bekendte sig til at være hans folk. Da han samlede sit skuffede folk, fremholdt han en illustration af banneret, som opløftes for hedningerne, og understregede derved

sondringen mellem sit ægte, men skuffede folk og sit folk blot af bekendelse.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren endnu en gang, for anden gang, skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som skal være levnet, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

Da profeten Jeremias fremstiller dem, der blev skuffede den 19. april 1844, fastslår han, at han ikke længere havde fællesskab med „spotternes forsamling“, som benyttede den fejlslagne forudsigelse fra 1843 som bevis for, at de, der fremstilles ved Jeremias, var falske profeter.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad ene på grund af din hånd, thi du har fyldt mig med harme. Jeremias 15,17.

„Spotternes forsamling“ havde stødt dem ud, som var repræsenteret ved Jeremias.

“Mange blev forfulgt af deres vantro brødre. For at bevare deres stilling i kirken samtykkede nogle i at tie om deres håb; men andre følte, at troskab mod Gud forbød dem således at skjule de sandheder, som Han havde betroet dem. Ikke så få blev udelukket fra kirkens fællesskab af ingen anden grund end den, at de gav udtryk for deres tro på Kristi komme. Meget dyrebare for dem, som gennemgik denne prøve på deres tro, var profetens ord: ‘Jeres brødre, som hader jer, som udstøder jer for mit navns skyld, siger: Lad Herren blive herliggjort; men Han skal komme til syne til jeres glæde, og de skal blive til skamme.’ Esajas 66:5.” Den store strid, 372.

Når Herren løfter et banner for hedningerne, vil det ske, når han anden gang har rakt sin hånd ud for at samle resten af sit folk, som er Israels fordrevne. Det er dem, der ikke længere sidder i „spotternes forsamling“.

“Isajs rod” er et symbol på to blodslinjer, den ene fra jødedommen forenet med en blodslinje uden for jødedommen, og repræsenterer ikke blot Jesu blodslinje, men er også et symbol på foreningen af guddommelighed med menneskelighed; for banneret, som løftes op, repræsenterer et folk, som for evigt er blevet beseglet ind i den tilstand og erfaring, der består i foreningen af guddommelighed med menneskelighed, hvilket også i Daniel kapitel elleve, vers ti, fremstilles ved symbolet “fæstningen”. I vers ti antydes beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind ved den profetiske forståelse af fæstningen, som er hovedet. I historien i vers elleve og den ukrainske krig udrækker Herren sin hånd anden gang for at samle de fordrevne, som er blevet skuffede.

Derfor har vi, med vidnesbyrdet i Daniel elleve som struktur, identificeret pavedømmets indtrængen i den profetiske historie umiddelbart før søndagsloven. Vi har set det republikanske horns værk, repræsenteret ved Trump, idet han bliver den ottende, som er af de syv, og påbegynder arbejdet med at forene kirke og stat. Vi har linjen for protestantismens frafaldne horn, som repræsenteres ved makkabæerne. I den samme historie, som disse vers fremstiller, anvender vi linjen for de syv tordener, som også er linjen for lignelsen om de ti jomfruer, idet vi identificerer de hundred og fireogfyrre tusindes erfaring såvel som linjen for de tre engle, der skitserer det sande

protestantiske horns værk. En af begivenhederne for det sande protestantiske horn i den historie er den anden indsamling.

Den anden indsamling fandt sted i historien om den anden engels budskab, og den fandt også sted i historien om den tredje engel fra 1844 til 1863, hvorved der i den milleritiske historie etableres to vidner om, at Herren anden gang udrækker sin hånd for at samle sin adspredte hjord.

„Den 23. september viste Herren mig, at Han for anden gang havde rakt sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne må fordobles i denne samlingstid. I adspredelsen blev Israel slået og sønderrevet, men nu i samlingstiden vil Gud læge og forbinde sit folk. I adspredelsen havde de bestræbelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingstiden, når Gud har rakt sin hånd ud for at samle sit folk, vil bestræbelser på at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var forkert, at nogen henviste til adspredelsen for at finde eksempler, som skulle styre os nu i samlingstiden; for hvis Gud ikke skulle gøre mere for os nu, end Han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet.“ Early Writings, 74.

I appendikset til Early Writings forklarer søster White den netop citerede bemærkning:

„3. Opfattelsen af, at Herren ,havde rakt sin hånd ud anden gang for at genvinde resten af sit folk,‘ på side 74, henviser kun til den enhed og styrke, som engang fandtes blandt dem, der så frem til Kristus, og til det forhold, at Han var begyndt at forene og at oprejse sit folk igen.“ Early Writings, 86.

Den hellige historie om de syv tordener, som strækker sig fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, var et forbillede på den hellige historie fra 22. oktober 1844 til oprøret i 1863. Linje på linje repræsenterede den første historie en illustration af de kloge jomfruer, og den anden linje gav en illustration af de tåbelige jomfruer. Begge historier begyndte, da en engel steg ned med et budskab, som skulle ædes. Engelen ankomst i begge historier indledte en prøvelsesproces, som frembragte en spredning, og i 1849 blev Søster White vist, at Herren atter udstrakte sin hånd for anden gang, denne gang for at samle dem, som var blevet spredt den 22. oktober 1844.

De var blevet spredt ved den store skuffelse, ligesom de vise den 19. april 1844 var blevet spredt ved deres første skuffelse. Den anden samling viste, at Herren „var begyndt at forene og at oprejse sit folk igen“. Ved den anden samling indbefatter Herrens værk at løfte et banner, som er forenet med hinanden om budskabet, og hvis menneskelighed er forenet med Hans guddommelighed. Bannerets formål er at kalde Guds anden hjord ud af Babylon, hvilket fuldbyrdes ved, at mænd og kvinder ser banneret.

Felttegnet er hæren af dem, som har forenet deres menneskelighed med Kristi guddommelighed i søndagslovens prøvelsestid. Således identificerer den anden indsamling, at “Jesses rod” skal løftes op og bærer Ruths dobbelte profetiske symbolik: en hedning, som samles ved felttegnet ved at blive forenet med Boaz, et symbol på de hundrede og fireogfyre tusinde, og også et symbol på Genløseren, som betalte prisen for Ruth og var hendes nære slægtning. I Kristi guddommelige naturs inkarnation i den menneskelige naturs faldne kød blev Han vor nære slægtning. Felttegnet,

som løftes op, er dem, der ved budskabet er blevet forenet, og som fuldender arbejdet med at forene deres menneskelighed med Kristi guddommelighed forud for søndagsloven.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Værdsættelsen af Bibelen vokser med studiet af den. Hvorhen den studerende end vender sig, vil han finde Guds uendelige visdom og kærlighed åbenbaret.

"Betydningen af den jødiske husholdning er endnu ikke fuldt ud forstået. Sandheder, store og dybe, fremstilles i skyggebillede i dens ritualer og symboler. Evangeliet er nøglen, der oplukker dens mysterier. Gennem kundskab om frelsesplanen åbnes dens sandheder for forståelsen. Langt mere, end vi gør, er det vort privilegium at forstå disse vidunderlige emner. Vi skal fatte Guds dybe ting. Engle længes efter at skue ind i de sandheder, der åbenbares for det folk, som med sønderknuste hjerter gransker Guds ord og beder om større længder og bredder og dybder og højder i den kundskab, som Han alene kan give.

„Idet vi nærmer os afslutningen på denne verdens historie, kræver profetierne vedrørende de sidste dage i særlig grad vor opmærksomme granskning. Det sidste skrift i Det Nye Testaments hellige skrifter er fuldt af sandhed, som vi behøver at forstå. Satan har blindet manges sind, så de med glæde har grebet enhver undskyldning for ikke at gøre Johannes' Åbenbaring til genstand for deres studium. Men Kristus har her gennem sin tjener Johannes kundgjort, hvad der skal ske i de sidste dage, og han siger: 'Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet i den.' Åbenbaringen 1:3.“

“‘Dette er det evige liv,’ sagde Kristus, ‘at de må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt.’ Joh. 17,3. Hvorfor er det, at vi ikke indser værdien af denne kundskab? Hvorfor gløder disse herlige sandheder ikke i vore hjerter, bæver på vore læber og gennemtrænger hele vort væsen?”

"Ved at give os sit ord har Gud givet os del i enhver sandhed, som er væsentlig for vor frelse. Tusinder har øst vand af disse livets kilder, og dog er forrådet ikke blevet mindre. Tusinder har stillet Herren for sig, og ved at skue er de blevet forvandlet til det samme billede. Deres ånd brænder i dem, når de taler om hans karakter og fortæller, hvad Kristus er for dem, og hvad de er for Kristus. Men disse granskere har ikke udtømt disse store og hellige emner. Tusinder flere kan tage del i arbejdet med at udforske frelsens mysterier. Når Kristi liv og hans missions karakter betragtes, vil lysstråler skinne stadig tydeligere frem ved hvert forsøg på at opdage sandheden. Hver ny granskning vil åbenbare noget, der er dybere interessant, end det, som hidtil er blevet udfoldet. Emnet er udtømmeligt. Studiet af Kristi inkarnation, hans sonoffer og hans mellemgerning vil beskæftige den flittige students sind, så længe tiden varer; og idet han skuer mod himmelen med dens utallige år vil han udbryde: 'Stor er guds frygtens mysterium.'"

“I evigheden skal vi lære det, som, dersom vi havde modtaget den oplysning, det var muligt at opnå her, ville have åbnet vor forståelse. Forløsningens emner vil beskæftige de genløstes hjerter og sind og tunger gennem de evige tidsaldrer. De vil forstå de sandheder, som Kristus længtes efter at åbne for sine disciple, men som de ikke havde tro til at fatte. For evigt og for evigt vil nye indblik i Kristi fuldkommenhed og herlighed træde frem. Gennem endeløse

tidsaldre vil den trofaste husbond fremdrage af sit forråd nyt og gammelt.” Christ’s Object Lessons, 132–134.